

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

วัฒนธรรม เป็นลักษณะอย่างหนึ่งแสดงถึงความเป็นอารยประเทศ ประเทศใดที่ไม่มีวัฒนธรรม เป็นของตนเอง ประเทศนั้นจะได้ชื่อว่าไม่มีความเจริญเท่าเทียมกับประเทศอื่น ๆ ประเทศไทย เป็นประเทศหนึ่งในทวีป เอเชียที่มีวัฒนธรรมอัน เป็นเอกลักษณ์ของประเทศ ซึ่งวัฒนธรรมเหล่านี้ เป็นสิ่งที่ก่อให้เกิดความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน และทำให้คนในชาติเกิดความภาคภูมิใจในชาติของตน วัฒนธรรมเป็นแนวทางในการดำเนินชีวิตของคนสืบทอดจากคนรุ่นหนึ่ง ไปสู่คนอีกรุ่นหนึ่ง วัฒนธรรมจึง เป็นสิ่งดำรงที่สังคมนั้น ๆ ยอมรับเป็นแบบฉบับ ดังนั้นวัฒนธรรมจึงมีหน้าที่สำคัญ คือ เป็นตัวกำหนดพฤติกรรมของมนุษย์ในทางสังคม และควบคุมสังคม สังคมจะอยู่เป็นปึกแผ่นได้ สมาชิกในสังคมต้องมีความสามัคคีกัน มีเครื่องยึดเหนี่ยวใจร่วมกัน วัฒนธรรมจะเป็น เครื่องยึดเหนี่ยวใจของสมาชิกในสังคมให้รวมกัน เป็นกลุ่ม และมีความรู้สึกเป็นพวกเดียวกัน ตลอดจน เป็นโครงสร้างที่สำคัญของสังคม วัฒนธรรมจึงมีความหมายอย่างมากต่อชาติ ซึ่งชาติที่เจริญสมบูรณ์คนในชาติจะมีชีวิตที่เจริญทางวัตถุและจิตใจ (คณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ 2523: 3)

วัฒนธรรมอย่างหนึ่งที่มีความสำคัญต่อสังคมในท้องถิ่น คือ วัฒนธรรมพื้นบ้าน วัฒนธรรมพื้นบ้าน เป็นวัฒนธรรมที่บุคคลธรรมดาสามัญกลุ่มหนึ่งคิดขึ้น และปฏิบัติสืบทอดกันมา ทั้งนี้เพื่อความ เป็นระเบียบในสังคมและช่วยให้ชีวิตความเป็นอยู่ของประชาชนในท้องถิ่นดีขึ้น สังคมไทยทุก ๆ ภาคต่างก็มีวัฒนธรรมพื้นบ้าน เป็นของตนเอง ซึ่งถือกันว่าเป็นมรดกทางวัฒนธรรม (สาโรช บัวศรี 2520: 1) เป็นเครื่องหมายที่แสดงถึงความเป็น เอกลักษณ์และความเป็นไทยที่บรรพบุรุษได้สร้าง สืบต่อมาช้านานแล้ว วัฒนธรรมพื้นบ้านได้สะท้อนให้เห็นถึงความนึกคิดและคตินิยมต่าง ๆ ของแต่ละสมัยที่ออกมาในรูปของความงาม ความบันเทิงใจ และแนวทางแห่งการดำเนินชีวิต ทำให้ ชาติไทยมีมรดกทางปัญญาอัน เป็นรากฐานของอารยธรรม ความเจริญของชาติ ดังที่ คณะกรรมการ วัฒนธรรมแห่งชาติ (2529: 9) ได้กล่าวถึงความสำคัญของวัฒนธรรมพื้นบ้านว่า "ศิลปวัฒนธรรม

ไทยมีกำเนิดในท้องถิ่น แล้วได้รับการยกระดับตกแต่งและขัดเกลาในส่วนกลาง โดยผู้เชี่ยวชาญอีกทอดหนึ่งในรูปของวิวัฒนาการ ดังนั้นการฟื้นฟูท่วงท่ารุ่งรักษาและพัฒนาศิลปวัฒนธรรมของชาติ จึงควรทำควบคู่กันไป..." และ สุาโรช บัวศรี (2520: 4) ได้กล่าวถึงความสำคัญของวัฒนธรรมพื้นบ้านว่า "วัฒนธรรมพื้นบ้านอาจช่วยแก้ปัญหาสังคมได้ เพราะความเจริญมั่นคงของวัฒนธรรมพื้นบ้าน ย่อมเป็นการหนักกำลังในท้องถิ่นและชาติ ทำให้มีเอกลักษณ์และความมั่นคงของชาติ..." ดังนั้นวัฒนธรรมพื้นบ้านจึงมีความสำคัญต่อสังคมในท้องถิ่น ทำให้สังคมมีระเบียบ มีความสามัคคีในหมู่คณะ ช่วยพัฒนาเศรษฐกิจและผ่อนคลายความเครียดทางอารมณ์ของสมาชิกในสังคมได้ จึงควรอนุรักษ์และส่งเสริมวัฒนธรรมพื้นบ้านสืบต่อไปด้วย ความจริงแล้วสถาบันครอบครัว สถาบันการศึกษา สื่อมวลชน และสถาบันอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องต่างก็มีบทบาทต่อการอบรมกล่อมเกลาให้เยาวชนยึดมั่นในวัฒนธรรมของสังคมอยู่แล้ว แต่ปัจจุบันความเจริญทางเศรษฐกิจและสังคม แม้เข้ามาอย่างรวดเร็ว จนส่งผลให้ศิลปวัฒนธรรมพื้นบ้านเปลี่ยนแปลงไปหรือถูกตัดแปลงบิดเบือนไปในลักษณะที่ทำให้ค้อยคุณค่าหรือเสื่อมเสียทางวัฒนธรรม ดังที่ วิจิตรศรีสอ้าน (2520: 5-8) ได้กล่าวถึงสภาพของวัฒนธรรมพื้นบ้านไว้ดังนี้

. . . วัฒนธรรมพื้นบ้านด้านต่าง ๆ ของไทยเรานั้น เป็นมรดกสืบทอดกันมาแต่โบราณกาลแล้ว แต่ในปัจจุบันลักษณะของสังคมไทยกำลังเปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว จนทำให้ค่านิยมของคนในสังคมผันแปรไปตามความเปลี่ยนแปลงดังกล่าว มรดกทางวัฒนธรรมก็ดี ศิลปกรรมก็ดี ตลอดจนประเพณีการเล่นตามแบบพื้นบ้านที่ได้เคยสั่งสอนสืบต่อกันมาในครอบครัวชั่วลูกชั่วหลานได้กลับถูกละเลยทอดทิ้ง ผู้คนส่วนใหญ่กลับหันไปรับเอาวรรณกรรม ศิลปกรรม และประเพณีการเล่นของสังคมภายนอกที่เผยแพร่เข้ามาทางสื่อมวลชน อาทิ นิตยสาร หนังสือพิมพ์ โทรทัศน์ เข้ามาแทนที่จะทำให้เกิดความสับสนและไม่มั่นใจในเอกลักษณ์ของพื้นบ้านของตนเอง ทำให้วัฒนธรรมพื้นบ้านกำลังจะสูญหายไปจนหมดสิ้น

สาเหตุสำคัญที่ทำให้วัฒนธรรม และวัฒนธรรมพื้นบ้านเกิดการสับสนอย่างมาก เพราะเกิดจากสภาพปัญหาของสังคม เมื่อสังคมมีความสับสนวัฒนธรรม และวัฒนธรรมพื้นบ้านที่มีความสัมพันธ์กับสังคมอย่างมาก ซึ่งเปรียบดุจเส้นเชือกสองเส้นที่ควั่นกัน จึงยังเกิดความสับสนด้วยการประชุมทางวิชาการ เรื่อง "การศึกษากับการถ่ายทอดและเสริมสร้างวัฒนธรรม" ของกรมสามัญศึกษา (2519: 309-358) ได้พบว่า สาเหตุที่ทำให้เกิดปัญหาทางวัฒนธรรมไทยและวัฒนธรรมพื้นบ้านมี 4 ประการ คือ

ประการที่หนึ่ง เนื่องจากคนไทยยอมรับวัฒนธรรมต่างประเทศเข้ามาโดยเจตนา
 ประการที่สอง เนื่องจากการปล่อยให้วัฒนธรรมต่างประเทศเข้ามามีอิทธิพลเหนือ
 วัฒนธรรมไทย ทั้งโดยตั้งใจและไม่ตั้งใจ

ประการที่สาม เนื่องจากวัฒนธรรมไทยได้ถูกทอดทิ้ง ไม่ได้ได้รับความสนใจและไม่มี
 การศึกษาให้รู้ถึงวัฒนธรรมดั้งเดิม จนเป็นสาเหตุให้วัฒนธรรมไทยบางอย่างได้สูญหายไป

ประการสุดท้าย เนื่องจากคนไทยไม่ได้สนใจวัฒนธรรมไทยด้วยความจริงจัง หรือ
 ด้วยความรู้อย่างซาบซึ้งในวัฒนธรรมไทย แคมองวัฒนธรรมไทยในทัศนะของชาตินิยม คือ ต้องการ
 รักษา สืบทอด และเสริมสร้างวัฒนธรรมไทย เพราะรู้สึกว่าเป็นของไทยเท่านั้น โดยไม่ได้
 พิจารณาถึงความเหมาะสมลึกซึ้ง ความประณีตงดงามของวัฒนธรรมไทย ในที่สุดก็รักษาไว้ไม่ได้

จากที่กล่าวมาแล้วข้างต้นสภาพของวัฒนธรรมไทยและวัฒนธรรมพื้นบ้านกำลังจะสูญหายไป
 จากประเทศไทย รัฐบาลทุกยุคทุกสมัยได้ตระหนักถึงความสำคัญของการทำนุบำรุง ส่งเสริม
 วัฒนธรรม จึงได้กำหนดแนวนโยบาย และเป้าหมายในการดำเนินงานดังจะพบได้จากแผนการ
 พัฒนาการศึกษาระดับชาติ พุทธศักราช 2520 โดยเน้นการส่งเสริมวัฒนธรรมไว้ในหมวดที่ 6 ข้อ
 50 ว่า "รัฐจัดการศึกษาเพื่อเสริมสร้างและก่อให้เกิดความสำนึกในคุณค่าของศิลปะ วัฒนธรรม
 จริยธรรมศาสนา ตลอดจนขนบธรรมเนียมประเพณีอันดีงาม รวมทั้งสถานที่และวัตถุอันมีค่าทาง
 ประวัติศาสตร์" และในข้อ 53 ได้เน้นว่า "รัฐพึงสนับสนุนกิจกรรมเยาวชนและจัดการศึกษา
 เพื่อส่งเสริมให้เยาวชนมีบุคลิกภาพที่ดี มีระเบียบวินัย เคารพกฎหมาย มีทัศนคติที่ดีต่อวัฒนธรรม
 ผูกพันร่วมกันธำรงรักษาและปกป้องสถาบันชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์" และจากแผนพัฒนาการ
 ศึกษา ศาสนา และศิลปวัฒนธรรม ฉบับที่ 6 (2530-2534) (2529: 30) ได้กล่าวถึงวัฒนธรรม
 ไว้ดังนี้ ". . . พร้อมทั้งส่งเสริมเยาวชนและประชาชนในด้านความรู้ ความสนใจในวัฒนธรรม
 ของท้องถิ่นและวัฒนธรรมของชาติ โดยเฉพาะความสำนึกในความเป็นไทย นิยมไทย ประพฤติตาม
 แนวทางวัฒนธรรมไทย ส่งเสริมให้มีการอนุรักษ์ ทำนุบำรุงรักษา ส่งเสริม และพัฒนาศิลปวัฒนธรรม
 ของชาติ"

ด้วยเหตุนี้ กระทรวงศึกษาธิการ ในฐานะที่เป็นหน่วยงานรับผิดชอบในการจัดและพัฒนา
 การศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรมของประเทศไทยโดยตรง จึงได้จัดทำแผนพัฒนาการศึกษา
 ศาสนา และวัฒนธรรม อันมีสาระสำคัญดังนี้ (กระทรวงศึกษาธิการ 2529: 12-13)

1. เผยแพร่ ประชาสัมพันธ์ ส่งเสริมศิลปวัฒนธรรมของชาติทุกสาขา
2. ศึกษา ค้นคว้า วิจัย สงวนรักษา บูรณะ ซ่อมแซม บำรุงรักษา มรดกทางศิลปวัฒนธรรมของชาติ
3. ส่งเสริมและปรับปรุงการศึกษาศิลปวัฒนธรรมของชาติให้กว้างขวาง ทั้งในส่วนกลางและส่วนภูมิภาค
4. ส่งเสริมสนับสนุนการผลิตงานศิลปหัตถกรรมพื้นบ้านในสาขาต่าง ๆ ของประชาชนในส่วนท้องถิ่น เพื่อให้เกิดมีรายได้ควบคู่ไปกับการพัฒนาศิลปวัฒนธรรมพื้นบ้านให้เป็นเอกลักษณ์ของท้องถิ่นสืบไป
5. ให้มีการติดตามประเมินผล และประสานงานของหน่วยงานรับผิดชอบทางศิลปวัฒนธรรมทั้งภาครัฐและเอกชน

จากอดีตจนถึงปัจจุบัน โรงเรียน เป็นสถาบันที่ได้รับการคาดหวังและศรัทธาจากสังคม ในการที่จะพัฒนาความรู้และแนวทางการปฏิบัติตัวในสังคมให้แก่เยาวชน เนื่องจากการคาดหวังดังกล่าวโรงเรียนจึงมีหน้าที่หลายประการ บาลแลนไธน์ (Ballantine 1893: 5-7) ได้กล่าวถึงหน้าที่ของโรงเรียนไว้ 4 ประการคือ

1. กระบวนการสังคมประภค คือ การเรียนรู้เพื่อเป็นสมาชิกที่มีประโยชน์ของสังคม และการถ่ายทอดวัฒนธรรม
2. การเลือก การฝึก และการจัดตำแหน่งหน้าที่ของบุคคลในสังคม
3. การเปลี่ยนแปลง และการนำวิธีการใหม่เข้ามา
4. การพัฒนาบุคคลและสังคม

เบรม เบค (Brembeck 1983: 278) กล่าวว่าหน้าที่ของโรงเรียนมี 4 ประการคือ

1. การให้การศึกษาในกระบวนการสังคมประภค
2. การถ่ายทอดคุณค่าทางวัฒนธรรม
3. การเตรียมรูปแบบผู้ใหญ่สำหรับเด็ก
4. การคัดเลือกนักเรียนบนพื้นฐานของความสำเร้จ

นอกจากนี้ ไพฑูรย์ สินลารัตน์ (2523: 26-27) ได้กล่าวไว้ว่าโรงเรียนนอกจากมีหน้าที่เฉพาะแล้ว ยังมีหน้าที่ด้านสังคมประภคด้วย หน้าที่หลักด้านสังคมประภคข้อหนึ่งคือ การรักษาและถ่ายทอดวัฒนธรรม อันได้แก่ ความเชื่อ ประเพณี ค่านิยม แบบแผนพฤติกรรมต่าง ๆ จากคนรุ่นหนึ่งไปยังคนอีกรุ่นหนึ่ง วิทยุ สาธ (2523: 3) ได้กล่าวถึงบทบาทสำคัญของสถานศึกษาที่มีต่อการอนุรักษ์วัฒนธรรมว่า "การอนุรักษ์และถ่ายทอดวัฒนธรรม เป็นงานหลักของการศึกษา"

เนื่องจากมองเห็นบทบาทสำคัญของสถานศึกษาที่มีต่อการอนุรักษ์และถ่ายทอดวัฒนธรรม สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ (2520: 21-27) ได้กำหนดบทบาทของสถานศึกษาต่อวัฒนธรรมไว้ในนโยบายส่วนรวมของแผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติว่า

- ข้อ 3 จัดและส่งเสริมให้สถานศึกษาเป็นแหล่งบริการการศึกษา ศิลปวัฒนธรรม . . .
- ข้อ 10 จัดและส่งเสริมการทำนุบำรุงขนบธรรมเนียมประเพณีศิลปวัฒนธรรม

การให้การศึกษาและปลูกฝัง เรื่องวัฒนธรรมนอกจากจะทำให้เกิดความรู้ความเข้าใจ และตระหนักในคุณค่าของศิลปวัฒนธรรมอันดีงามแล้ว ยังจะนำมาซึ่งการทำนุบำรุงรักษาและอนุรักษ์ไว้เพื่อสืบทอดแก่นุชนรุ่นหลัง วัฒนธรรมไม่ว่าจะเป็นของชาติใด สังคมใด แม้มิได้มีการอนุรักษ์และสืบทอดต่อกันไว้ทุกรุ่นอายุคนแล้ว วัฒนธรรมนั้นก็ไม้อาจดำรงอยู่ได้ (คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ 2523: 1) นอกจากนี้แล้ว จิราพร ธวัชวิเชียร (2527: 37) ได้เสนอว่า ควรมีการอบรม ฝึกฝน สั่งสอนในด้านความรู้และแนวทางปฏิบัติตนตามแบบอย่างวัฒนธรรมที่ดีงามในโรงเรียน ทั้งนี้เพราะเหตุผลที่ว่า

1. เป็นระยะที่ต้องเรียนรู้ และซึมซับประสบการณ์ทุกอย่างเท่าที่จะทำได้เพื่อการยังชีพ
2. เป็นระยะที่มีความพร้อมที่จะรับประสบการณ์มากที่สุด โดยปราศจากการต่อต้านใด ๆ
3. ประสบการณ์ที่ฝังไว้ในวัยเรียน ทำให้เด็กสามารถออกไปดำรงชีวิตและปฏิบัติตัวตามวัฒนธรรม ได้อย่างถูกต้อง

ด้วยความสำคัญของวัฒนธรรมพื้นบ้านซึ่งเป็นวัฒนธรรมสำคัญสาขาหนึ่งและบทบาทของโรงเรียนในการอนุรักษ์และสืบทอดวัฒนธรรม ตลอดจนความสำคัญของ จังหวัดพิษณุโลก ซึ่งเป็น

จังหวัดที่มีความสำคัญในประวัติศาสตร์ เพราะเคยเป็นทั้ง เมืองหลวงและเมืองลูกหลวงมาก่อน (คณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ 2522: 1-4) และยังมีความเจริญทางด้านวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณี ศิลปกรรมและสถาปัตยกรรมอย่างมากมาย เช่น การรำมังคละ พิธีบั้งธงชัยชาวนครไทย การย่ำกลองบอกหมู่บ้าน พระพุทธชินราช พระราชวังจันทร์ และการละเล่นพื้นเมือง (นคร พันธุ์รงค์ 2520: 8-14) ซึ่งบรรดาวัฒนธรรมเหล่านี้มีลักษณะเป็นเอกลักษณ์เฉพาะท้องถิ่น และยังเป็นสิ่งแสดงให้เห็นถึงความเชื่อ ค่านิยม ประเพณี การละเล่น ตลอดจนแบบอย่างในการดำเนินชีวิต อันเป็นสิ่งที่ควรอนุรักษ์และสืบทอดไว้เพื่อไม่ให้วัฒนธรรมอันดีงาม ได้สูญหายไป (คณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ 2525: 361-363)

ดังนั้นในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษามหาบทของโรงเรียนประถมศึกษา ที่มีต่อการอนุรักษ์และสืบทอดวัฒนธรรมพื้นบ้านของ จังหวัดพิษณุโลก เพื่อเป็นแนวทางในการส่งเสริม และรักษา วัฒนธรรมพื้นบ้านให้คงอยู่ตลอดไป และเพื่อนำวัฒนธรรมพื้นบ้านมาใช้ประกอบการเรียน การสอนให้นักเรียนเกิดความซาบซึ้งเห็นคุณค่า และภาคภูมิใจในวัฒนธรรมของท้องถิ่นตน

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษามหาบทในการอนุรักษ์และสืบทอดวัฒนธรรมพื้นบ้านของ โรงเรียนประถมศึกษา ในจังหวัดพิษณุโลก

ขอบเขตการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มุ่งศึกษามหาบทของโรงเรียนที่มีต่อการอนุรักษ์และสืบทอดวัฒนธรรมพื้นบ้าน ในจังหวัดพิษณุโลก ซึ่งแบ่งออกเป็น 5 ประเภทคือ

1. ความเชื่อและขนบธรรมเนียมประเพณีพื้นบ้าน เช่น การแต่งงาน การลอยกระทง
2. ภาษาและวรรณกรรมพื้นบ้าน เช่น ภาษาพื้นบ้าน นิทานพื้นบ้าน วรรณกรรม

ลายลักษณ์

3. ศิลปหัตถกรรมพื้นบ้าน เช่น จิตรกรรม ประติมากรรม สถาปัตยกรรม
4. คนตรีนาฏศิลป์และการละเล่นพื้นบ้าน เช่น คนตรีพื้นบ้าน ละครชาวบ้าน กีฬา

พื้นบ้าน

5. บัจจัยด้านชีวิตความเป็นอยู่พื้นบ้าน เช่น ยากกลางบ้าน เครื่องแต่งกายพื้นบ้าน.

ข้อตกลงเบื้องต้น

การออกแบบสอบถามและการให้สัมภาษณ์ของตัวอย่างประชากร ถือว่าเป็นการแสดงความคิดเห็นที่เชื่อถือได้และมีความจริงใจ

คำจำกัดความที่ใช้

บทบาท หมายถึง การกำหนดและปฏิบัติตามโครงการที่วางไว้ของครูและผู้บริหารโรงเรียนประถมศึกษา เพื่อการอนุรักษ์และสืบทอดวัฒนธรรมพื้นบ้าน

การอนุรักษ์วัฒนธรรมพื้นบ้าน หมายถึง การดำรง รักษา วัฒนธรรมพื้นบ้านให้คงอยู่ตลอดไป โดยครูและผู้บริหารในโรงเรียนประถมศึกษาได้ทำการศึกษาค้นคว้าวัฒนธรรมพื้นบ้าน แล้วนำมาจัด เป็นโครงการให้นักเรียน ตลอดจนนำวัฒนธรรมพื้นบ้านมาใช้ในการจัดการเรียนการสอนและการเข้าร่วมกิจกรรมกับชุมชน

การสืบทอดวัฒนธรรมพื้นบ้าน หมายถึง การนำแนวทางปฏิบัติเกี่ยวกับวัฒนธรรมพื้นบ้านมาถ่ายทอดและเผยแพร่ให้นักเรียนและประชาชนในท้องถิ่นได้รับรู้ เพื่อให้เกิดความต่อเนื่องทางวัฒนธรรมจากคนรุ่นหนึ่งไปสู่คนอีกรุ่นหนึ่ง

วัฒนธรรมพื้นบ้าน หมายถึง รูปแบบของการดำเนินชีวิตของชุมชนในท้องถิ่นหนึ่ง ๆ ที่ปรากฏออกมาในรูปของความเชื่อ การปฏิบัติ รวมทั้งวัตถุสิ่งของที่ชาวบ้านคิดประดิษฐ์ขึ้นมา และมีลักษณะเป็นเอกลักษณ์เฉพาะท้องถิ่น ซึ่งมีการอนุรักษ์และสืบทอดลักษณะที่เป็นเอกลักษณ์นั้น ๆ สืบต่อกันมาจนถึงปัจจุบัน โดยทางวาจาและการกระทำ ในที่นี้จะมุ่ง เน้นวัฒนธรรมพื้นบ้านของ จังหวัดพิษณุโลก ซึ่งแบ่งออกเป็น 5 ประเภทคือ

1. ความเชื่อและขนบธรรมเนียมประเพณีพื้นบ้าน เช่น การแต่งงาน การลอยกระทง ฯลฯ
2. ภาษาและวรรณกรรมพื้นบ้าน เช่น ภาษาพื้นบ้าน นิทานพื้นบ้าน วรรณกรรมลายลักษณ์ ฯลฯ
3. ศิลปหัตถกรรมพื้นบ้าน เช่น จิตรกรรม ประติมากรรม สถาปัตยกรรม ฯลฯ

4. นครินาฏศิลป์และการละเล่นพื้นบ้าน เช่น นคริพื้นบ้าน ละครชาวบ้าน
กีฬาพื้นบ้าน ฯลฯ

5. ปัจจัยด้านชีวิตความเป็นอยู่พื้นบ้าน เช่น ยากกลางบ้าน เครื่องแต่งกายพื้นบ้าน
 ฯลฯ

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ได้ทราบบทบาทของโรงเรียนประถมศึกษา ในการอนุรักษ์และสืบทอดวัฒนธรรม เพื่อส่งเสริมให้ครูและผู้บริหารนำไปปฏิบัติให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น
2. เป็นแนวทางของครูและผู้บริหาร ในการปรับปรุงการเรียนการสอนการจัดกิจกรรม เสริมหลักสูตร เกี่ยวกับวัฒนธรรมพื้นบ้าน เพื่อให้นักเรียน เกิดความซาบซึ้ง เห็นคุณค่าและภาคภูมิใจ ในวัฒนธรรมพื้นบ้านของตน
3. ช่วยให้เกิดแนวคิดในการวางแผนดำเนินงานของสำนักงานคณะกรรมการการ วัฒนธรรมแห่งชาติ เกี่ยวกับการอนุรักษ์และสืบทอดวัฒนธรรมวัฒนธรรมพื้นบ้าน

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย